

в різний час різними поколіннями технічних засобів (еволюційний розвиток цих пристроїв останнім часом різко зріс); людського фактора, що забезпечує виробничий транспортний процес; нормативів і стандартів, що відображають сучасні вимоги до рівня безпеки. [1]

Підвищення та оцінювання технологічної безпеки транспортного процесу пропонується проводити за наступною схемою:

1. Вся залізнична інфраструктура поділяється на окремі елементи за технологічним принципом.

2. Окремі елементи інфраструктури вимагають індивідуального підходу (особливості) до розробки стратегії з підвищення технологічної безпеки. Стратегія заснована на економічних підходах до вивчення (аналізу) існуючого положення на окремому елементі залізничної інфраструктури, на основі економічної оцінки та організації вкладень в технологічну безпеку. В рамках окремого елемента інфраструктури може відбуватися більш детальніший поділ, якщо в тому є необхідність.

3. Оцінювання вкладень в технологічну безпеку здійснюється за певними напрямками. Для кожного елемента залізничної інфраструктури в системі основних, відповідаючих за безпеку, техніко-економічних параметрів вибирається основний найбільш важливий за технологічною ознакою, що забезпечує безпеку (наприклад для сортувальної горки таким параметром є уповільнювач). За основу взяти параметричні методи ціноутворення. [2, с. 97]

4. Потім визначаються економічні показники що дозволяють проаналізувати наскільки доцільним було вкладення в удосконалення основного параметру та проводиться висновок.

Література:

1. Лисенков В.М., Лисенков А.В./ Эффективно управлять безопасностью / Журнал «Железнодорожный транспорт» 2005. - №10
2. Цены и ценообразование. - СПб: Питер, 2001. – 112 с.

ТЕОРЕТИЧНА КОНЦЕПТУАЛІЗАЦІЯ ПОНЯТТЯ «КОРПОРАЦІЇ»

ФУРСА Т. П.

кандидат економічних наук, доцент кафедри обліку та фінансів

Івано-Франківський навчально-науковий інститут менеджменту

Тернопільського національного економічного університету

м. Івано-Франківськ, Україна

У сьогодинньому економічному просторі розробка стратегії здійснюється в системі корпоративного управління підприємства та, значною мірою, обумовлюється збалансованістю і дієздатністю цієї системи. Оскільки, у вітчизняній економіці процес формування корпоративних структур має непослідовний та досить суперечливий характер, доцільним є дослідження сутності корпорацій, як організаційних систем управління.

Вивчаючи управління корпоративними правами слід зазначити, що історичний процес формування об'єднань можна охарактеризувати наявністю декількох етапів, що відрізняються причинами створення і типом об'єднань, адекватних стану товариства в заданий момент.

Водночас управління корпоративними правами держави в Україні є неефективним та несистемним. Така ситуація виникла із за відсутності дієвих механізмів управління корпоративними правами держави. На сьогодні функції управління “рознпорошені” серед різних органів, наділених організаційно-господарськими повноваженнями, необ'єктивною є оцінка ефективності управління ними. Саме ефективне управління з боку державних органів дасть змогу не тільки покращити фінансові результати діяльності підприємств та їх об'єднань, а й збільшити надходження до державного бюджету що забезпечить розвиток економіки загалом.

Поняття «корпорація» не нове і ще А. Сміт у праці «Дослідження про природу та причини багатства народів» [1] застосував цю категорію в розумінні акціонерної форми організації підприємництва, досі існує певна невизначеність у трактуваннях.

Термін “корпорація” в економічній літературі широко використовується для позначення певним чином організованих підприємств. Однак цей термін не має однозначного тлумачення.

Так, Економічна енциклопедія подає наступні визначення: “Корпорація” (лат. *corporatio* – об'єднання, співтовариство) – колективна форма капіталістичних підприємств, яка існує у формі акціонерних товариств відкритого і закритого типу. У разі банкрутства або платоспроможності корпорація відповідає за свої зобов'язання лише майном самої корпорації, тобто це є компанія з обмеженою відповідальністю [2].

Корпорація – найбільш поширена форма організації підприємницької діяльності. Майно корпорації поділене на фіксовану кількість частин (акцій). Кожна акція надає її власникові право власності на певну частку майна даної корпорації, отримання частини прибули на участь в управлінні [3]

Корпорації – законні організації, що діють самостійно, і вони повністю відокремлені від своїх власників. Власники можуть вільно передавати свою участь в капіталі, представлену звичайними акціями, іншим особам, без якої б то не було безпосередньої дії на саму корпорацію [4]

Отже, під «корпорацією» слід розуміти суб'єкта господарювання, що має форму юридичної особи, де відповідальність кожного власника обмежена його внеском в дану корпорацію. Її представити можна як товариство, засноване на паях, де окремі особи стають власниками корпорації. Таким чином притягуються фінансові кошти величезного числа людей. Власники корпоративних прав отримують частину доходу у вигляді дивідендів. Вони ризикують тільки своїм пасм. Корпорація існує незалежно від її власників, що дозволяє їй функціонувати відносно стабільно.

Сучасне використання терміну “корпорація” істотно розрізняється в основних системах має рацію: англійською (система суспільного права, поширеною в США, Великобританії, Канаді, Австралії, Індії, ЮАР і Ізраїлі) і

цивільною (континентальній системі має рацію, в рамках якої розрізняють німецьку, французьку і скандинавські системи має рацію).

У англійській системі поняття «корпорація» має достатньо широке використання, при розгляді організації як єдиного цілого, і як учасника господарювання. У США, наприклад, всі корпорації діляться на чотири групи: публічні (public), напівпублічні (quasipublic), підприємницькі (business) і неприємницькі (non-profit) [2].

У країнах континентальної (цивільною) системи має місце поняття «корпорація» набагато ширше. До корпорацій відносяться: різні види господарських товариств (повні, командитні, акціонерні товариства, товариства з обмеженою відповідальністю), господарські об'єднання (концерни, холдинги, синдикати), кооперативи, орендні, державні підприємства, а також різні негосподарські союзи і асоціації.

Хочеться відмітити, що корпоративні підприємства створюються шляхом злиття капіталів з метою отримання прибутку. Головною метою корпоративного об'єднання є координація підприємницької діяльності її членів, забезпечення захисту їх прав, представлення загальних інтересів у різних органах.

Корпорації як суспільно-правової форми організації бізнесу притаманні певні особливості:

- вона базується на контрактах, укладених між її учасниками, на дотриманні учасниками існуючих правил поведінки;
- обмежена відповідальність учасників, які сукупно формують значні кошти для фінансування бізнесу, а ризик втрат складає лише свій внесок;
- широкий профіль і складна організація управління, поєднання фінансових та виробничих структур;
- відповідальність за прийняття рішень лежить на менеджерах та сприяє реалізації довгострокових завдань;
- комерційний розвиток є основою фінансової стійкості корпорацій;
- при розвинутій структурі можна використовувати переваги щодо володіння інформацією та залучати до співпраці інформаційно-аналітичні інституції різного напрямку.

В процесі синтезу об'єктивного, суб'єктивного і інтегрального підходів до аналізу існуючих визначень поняття виявлено, що розвиток корпорацій здійснювався під впливом вдосконалення корпоративного управління. Суть виявленої інтегральної природи сучасного управління корпораціями полягає в тому, що вона є результатом злиття двох рівнозначних аспектів управління: об'єктивного – як процесу управління виробничою системою, регулюючою задані економічні цілі, і суб'єктивного – як процесу врегулювання відносин всіх учасників корпорації, що мають свої індивідуальні цілі.

Література:

1. Корпоративне управління в Україні: процеси формування та розвитку : монографія / за наук. ред. д.е.н. проф. Н. А. Хрущ. – К. : Кафедра, 2012. – 300 с.
2. Экономическая энциклопедия. /Гл. ред. А.М. Румянцев. – М.: Советская энциклопедия, 1975. – Т.2. – 560 с.

3. Венгер Л. А. Еволюція формування системи корпоративного управління: світовий досвід та українська практика / Л. А. Венгер // Актуальні проблеми економіки. – 2007. – № 1 (67). – С. 26–34.

4. Горова К. О. Проблеми корпоративного управління в Україні [Електронний ресурс] / К. О. Горова, Г. М. Лангова. – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/fkd/2011_2/part1/28.pdf

THE ESSENCE AND POSITION OF DECISION MAKING IN MANAGEMENT OF THE ORGANIZATION

SHCHERBAKOVA K. O., PERECHOSOVA G. V.

Student

BILETSKA L. L.

Senior Lecturer

*Krasnoarmysky Industrial Institute «Donetsk National Technical University»
Krasnoarmysk, Donetsk region, Ukraine*

Improving the quality of making decisions is an important reserve for increasing the efficiency of any organization. This is achieved by improving management of decision making.

The urgency of the theme is disclosed in terms of the significance of this question for effective activity of enterprises in constant intercourse with the environment.

The aim of the article is to define the effectiveness of management decisions and to work out recommendations concerning the ways of improving the process of decision making at the enterprise.

Decision making is a conscious choice among possible variants or alternatives for directions, reducing the distance between the current and desired future state of the organization. Therefore, this process contains a lot of different elements, but the problem, objectives, alternatives and solutions should be required.

Effective decision making is necessary for realization of management functions. Improving the process of making reasonable objective decisions is achieved by using a scientific approach to this process, models and quantitative methods.

Decision making is an important part of management. Figuratively speaking, decision making can be called «center» around which the life of the organization revolves. The responsibility for making important decisions is a heavy moral load that manifests itself at higher levels of management. So, the head cannot make hasty decisions.

There are lots of factors that influence the process of making decisions in organizations. Researches conducted in this field showed that the following factors are the most important:

1) The degree of risk. There is always a probability of making a wrong decision that can negatively affect the organization. Risk is a factor that is linked with increasing manager's responsibility.